

Tetszik, nem tetszik

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 34. szám, 2020. augusztus 19.

Magyar Bálint és Kozák Márton briliáns diagnózist állított fel az Orbán-rendszerről (*Ha nem tetszik a rendszer, ÉS*, 2020/32., aug. 7.). A kezelési ajánlat kevésbé hibátlan: nem adekvát a diagnózissal. A kulcskérdésben – a 2022-es választás ügyében – kétlem víziójuk életrevalóságát. Szerintem ugyanis a hatályos választási törvény követésével a Fidesz nem győzhető le, sőt tisztes ellenzéki „helytállás” sem várható. Követelni kellene egy új „konszenzusos” választási törvény megalkotását, mégpedig választási bojkottal való fenyegetéssel. Azzal, hogy ellenzéki jelöltek nem vesznek részt a választáson, az ellenzéki pártok nem állítanak jelölteket. Ez talán házárdjáték, de szerintem több az esély a Fidesz megbuktatására így, mint egy újra összetákolt választási összefogással kísérletezve. Mert igaz ugyan, hogy itthon kellene megbuktatni a zsarnokot, csak éppen nem lehet, amíg ő – például az ismert médiahelyzet miatt – több szavazó mozgósítására képes, mint az ellenzéki pártok. A bojkottban az az esély, hogy a civilizált világ (netán az EU) erre felfigyelne. Ha erre sem, akkor a világ (és az EU) nem civilizált. Viszont akkor Orbán a helyén van, és mi is a helyünkön vagyunk az ő gumicsizmáinak talpa alatt.

Fordított a véleményem a parlament otthagytásáról. Hat-nyolc évvel ezelőtt Európa talán még fölfigyelt volna arra, ha az ellenzék visszaadja parlamenti mandátumát. Most ez már nem ébreszt föl senkit. Erre nem áll a „jobb későn, mint soha”. Ennek szerintem itthon sem lenne mozgósító hatása. Arról nem is beszélve, hogy erről a tiszteletre méltó ellenzéki képviselő hölgyek és urak hallani sem akarnak.